

BEROEPSBELANGEN

WAAR ZAL HET EINDE ZIJN?

Wij lezen in het Voorloopig Verslag van de Begroting voor Arbeid de onderstaande merkwaardige meeningen van vele, andere, weer andere en eenige leden onzer, blijkbaar van dit onderwerp nooit verzadigde Tweede Kamer. Het D. B. der Ned. Mij. t. bev. der Tandheelk. heeft, met een hierachter gepubliceerd adres aan Z. Exc. den Minister getracht de zaak in een meer normaal licht te plaatsen.

VOLKSGEZONDHEID.

Ten aanzien van de tandtechnici merkten vele leden op dat voor het examen, bedoeld in de wet van 18 Mei 1929 slechts ongeveer 40 pCt. der geëxamineerden zijn geslaagd. De niet geslaagden mogen na 1 December 1930 hun bedrijf niet meer uitoefenen, waaronder er voorkomen, die indertijd bevoegd zijn verklaard. Deze personen zijn het slachtoffer geworden van slecht staatsbeleid. Daarom wenschten de hier aan het woord zijnde leden den bovengenoemden termijn b.v. met twee jaar te verlengen.

Andere leden zouden dit onjuist achten, maar wenschten hun, die door een fout, welke de Regeering heeft gemaakt, zijn gedupeerd, een schadeloosstelling toe te kennen. Daartoe bestaat, naar hun meening, een moreele verplichting.

Weer andere leden zouden er de voorkeur aan geven, deze personen in de gelegenheid te stellen, opnieuw examen te doen, waartoe immers meestal de gelegenheid bestaat voor hen, die voor de eerste maal niet voor een examen zijn geslaagd.

Eenige leden merkten op, dat de tandtechnici, die wel tot de uitoefening van hun beroep zijn toegelaten, thans bevoegd zijn tot de volledige tandprothese. Zij vroegen, of het nu niet gewenscht is voor deze personen ook de mogelijkheid te openen tot het uitoefenen van de tandartsenpraktijk, door hun de gelegenheid te geven tot het afleggen van een praktijkexamen. Bij slagen zouden zij dan de volledige bevoegdheid tot het uitoefenen van de tandheelkunde hebben.

REQUEST.

Aan Zijne Excellentie den Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid, te 's-Gravenhage.

Door de publicatie van het Voorloopig Verslag van de Tweede Kamer over de begroting van Arbeid, Handel en Nijverheid, is tot onze kennis gekomen, dat, naar aanleiding van het feit, dat ongeveer 40% der geëxamineerden voor het examen, bedoeld in de Wet van 18 Mei 1929, zijn geslaagd, wordt voorgesteld om aan de afgewezenen, hetzij een verlenging van twee jaar toe te staan van den termijn waarna zij hun bedrijf niet meer mogen uitoefenen, hetzij een schadevergoeding toe te kennen, hetzij hen in de gelegenheid te stellen opnieuw examen te doen.

Naar aanleiding van het bovenstaande, meent het Hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, goedgekeurd bij Kon. Besluit van 27 Augustus 1914 No. 10, het volgende onder de aandacht van Uwe Excellentie te moeten brengen:

Bij de uitvoering van de Wet van 29 Juni 1925 is ten onrechte aan een aantal personen het visum verstrekt, dat hun het recht gaf tot het toepassen van de volledige tandprothese.

Een tweede Wet van 30 December 1926 heeft dit ongedaan gemaakt en aan een aantal personen dit visum weder ontnomen op grond van het feit, dat zij of niet vóór 1913 de tandprothese als beroep toepasten, dan wel dat van hunne bekwaamheid daartoe niet voldoende was gebleken.

Een derde Wet van 18 Mei 1929 heeft, wjl gebleken zou zijn, dat enkelen hunne bekwaamheid voor de daartoe benoemde Commissie niet hadden kunnen bewijzen (ofschoon in werkelijkheid die bekwaamheid wellicht niet minder was dan die van de in tweede instantie bevoegd verklaarden), de gelegenheid in het leven geroepen

tot het afleggen van een examen, waarbij alsnog van die bekwaamheid zou kunnen blijken.

Dit thans afgenomen zuiver practisch examen was dus gebaseerd op de minimum eischen van bekwaamheid, waaraan een candidaat zou moeten voldoen, daarbij in het oog houdende de bedoeling der bovengenoemde wetten, om een overgangsmaatregel te treffen.

Van de afgewezenen moet dus als bewezen worden aangenomen, dat zij, ofschoon zij reeds van vóór 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten, zelfs niet beschikten over die minimum bekwaamheid, welke door Uwe Excellentie met het oog op de belangen der Volksgezondheid werd vereischt.

Deze afgewezenen nogmaals in de gelegenheid te stellen, om het examen af te leggen, zou dan ook, naar onze meening, ten eenenmale in strijd zijn met de bedoeling, waarmede het door de Wet van 18 Mei 1929 was ingesteld.

Voorts moet dan ook wel worden geconcludeerd, dat eene verlenging van den termijn, gedurende welchen deze onbekwaam geblekenen alsnog de volledige tandprothese mogen blijven toepassen, ontoelaatbaar is in het belang der Volksgezondheid.

Het opnieuw aan de orde stellen van deze kwestie, zou bovendien de onrust, die sinds 1924 in de kringen van tandartsen en tandtechnici is teweeggebracht tot madeel van alle betrokken belangen, vermoedelijk voor geruimen tijd bestendigen, omdat verwacht kan worden op grond van wat voorafgegaan is, dat men dan voorshands niet op consolidatie van den toestand zal kunnen rekenen.

Redenen, waarom wij Uwe Excellentie met den meesten nadruk eerbiedig verzoeken om eenerzijds niet mede te werken tot eene herhaling van het examen, anderzijds de door U bepaalden termijn van 1 December 1930 te willen handhaven.

't Welk doende enz.

Namens het Hoofdbestuur der Ned. Maatschappij
tot Bevordering der Tandheelkunde:

w.g. CH. F. L. NORD, Voorzitter.

w.g. J. A. SALOMONS, Secretaris.

Amsterdam, 4 November 1930.

Willemsparkweg 40.

TE VEEL TANDHEELKUNDIGE STUDENTEN VOOR UTRECHT.

Adres van het H. B. der Ned. Mij. t. bev. d. Tandheelk. aan Z. E. den Minister van Onderwijs, enz.

Aan Zijne Excellentie den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage.

Namens het Hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, erkend bij Kon. Besluit van 27 Augustus 1914 No. 10, hebben ondergeteekenden Ch. F. L. Nord en J. A. Salomons, respectievelijk voorzitter en secretaris van genoemde Maatschappij de eer het volgende onder Uwe aandacht te brengen:

Uit berichten welke in verschillende dagbladen verschenen zijn is ons gebleken dat zich in het Tandheelkundig Instituut der Rijks-Universiteit te Utrecht moeilijkheden voordoen van verschillenden aard.

Eene daarvan zou zijn, dat door het groote aantal studenten een plaatsgebrek bestaat, tengevolge waarvan de directie een vijftigtal studenten, die het eerste jaar nog eens moeten overdoen, vacantie heeft moeten geven, voorloopig voor drie maanden.

Wij begrijpen dat deze maatregel slechts uit hoogen nood is genomen moeten worden en dat met spoed zal gezocht worden naar een betere, zij het dan tijdelijke, oplossing.

Hierop wijzen ook de bovengenoemde persberichten waarin wordt gesproken van het weder in gebruik nemen van een der oude gebouwen of het invoeren van een twee ploegen stelsel. De bezwaren hieraan verbonden behoeven wij zeker niet nader uiteen te zetten en zouden ook alleen daar, waar het een tijdelijke noodmaatregel betreft, kunnen worden voorbijgezien. Waar evenwel niets erop wijst, dat zich in de toekomst een dergelijke toestand niet telkenmale zal herhalen, spreekt het vanzelf, dat een duurzame oplossing zal moeten worden gevonden.

Daar wij reden hebben te meenen, dat er stemmen zullen opgaan,

die deze willen zoeken in de richting van uitbreiding van het bestaande gebouw, voelen wij ons verplicht Uwe Excellentie met klem hiertegen te waarschuwen.

De ervaring in het buitenland heeft voldoende bewezen, dat, wanneer het aantal studenten in de tandheelkunde een zeker maximum overschrijdt, ook in een uitgebreid en goed geoutilleerd instituut en met een groote staf onderwijzend personeel, het onderwijs in het gedrang komt en de qualiteit ervan in sterke mate achteruit gaat.

Dit maximum, dat door bevoegde en ervaren onderwijs-autoriteiten op 300 wordt gesteld is in het Utrechtsch Instituut reeds lang ver overschreden.

Geen wonder, dat èn docenten èn studenten hier te lande zich dan ook meermalen in denzelfden zin hebben geuit.

Naar onze meening moet de oplossing dan ook in andere richting worden gezocht en wel in deze, dat het mogelijk gemaakt moet worden, dat ook in één der andere Universiteitssteden de gelegenheid wordt geschapen volledig tandheelkundig onderwijs te ontvangen.

Het zal Uwe Excellentie niet onbekend zijn, dat in Amsterdam eene commissie doende is het vraagstuk te onderzoeken of de oprichting van een Tandheelkundig Instituut aan de Universiteit aldaar wensche-lijk en mogelijk is.

Hoever deze commissie met hare werkzaamheden gevorderd is, is ons natuurlijk niet bekend, evenmin of het mogelijk is, dat Uwerzijds stappen worden gedaan, die de totstandkoming van een dergelijk insti-tuut zouden kunnen bevorderen.

Doch wij zijn ervan overtuigd dat alleen, hetzij op deze wijze, hetzij door de oprichting van een Tandheelkundig Instituut in één der andere Universiteitssteden de moeilijkheden en bezwaren te onder-vangen zullen zijn, die zich in de toekomst naar alle waarschijnlijkh-eid steeds sterker zullen doen gevoelen, zeer ten nadeele van het tandheelkundig onderwijs en van de opleiding der a.s. tandartsen.

't Welk doende enz.

w.g. CH. F. L. NORD, Voorzitter.

w.g. J. A. SALOMONS, Secretaris.

Amsterdam, 1 November 1930.

Willemsparkweg 40.